

Kristi himmelfarts dag 26. maj 2022

Kl. 9.30 i Kappel kirke og kl. 11.00 i Græshave Kirke

739 Rind nu op i Jesu navn

251 Jesus himmelfaren

257 Vaj nu, Dannebrog, på voven

256 På denne dag vi se Guds Søn

725 Det dufter lysegrønt af græs

Prædikant: Henrik Gade Jensen

På Jesu tid herskede Romerriget over det hele område omkring Middelhavet. Også Nordafrika hørte med, det var kornkammer for Rom, også for Byzans i Øst. Dengang var Nordafrika langt mere grønt og frodigt end senere hen, og der er masser af spor af romerske byer og ruiner ude i Sahara omgivet af sand og ørken. Men dengang var det landbrugsland og livgivende for det romerske rige.

Da kristendommen begyndte at udbrede sig i de første århundreder, var især Nordafrika modtagelig. Der var flere kristne menigheder og kirker der end nord for Middelhavet. Byen Alexandria i Ægypten var i perioder sammen med Antiochia den vigtigste kristne by.

Men så kom der en masse kristenforfølgelser, især under kejser Diokletian i 300-tallet og mange svigtede kristendommen. Med udsigten til at blive kastet for de vilde dyr i en arena forlod mange det kristne budskab og vendte tilbage til de romerske guder.

Da forfølgelserne igen aftog, vendte de tilbage til kristendommen.

Så opstod en retning, en slags strammer-sekt, som ikke mente, at man skulle have lov til at vende tilbage i den kristne kirke, hvis man først havde svigtet.

Donatisterne, blev de kaldt, efter en biskop Donatus, som var meget streng. Han opfattede frafaldne som urene, der ikke igen måtte forvalte et embede i kirken. Man

skulle være ren for at være præst eller kirketjener. Og det var man ikke, hvis man havde svigtet.

I lang tid levede den donatistiske kirke side om side med den katolske, som gav tilgivelse for frafald. Men donatisterne fordømte de, der engang var frafaldne.

Det blev en voldsom strid og kirkespaltning i Nordafrika, men til sidst vandt den katolske kirke, donatismen blev fordømt som kætteri. Kirkefaderen Augustin var meget aktiv for at få fordømt donatismen. Og med rette.

For tilgivelse for synd, for frafald, for et svigt, er også den rette kristne indstilling.

For kristendommen sætter aldrig mennesker i evige fordømmelseskasser. I den forstand er der aldrig et evigt helvede, men kun en omskiftelig skærsild, hvor vi kan ændres.

Med kristendommen kan vi få et nyt liv, en ny aftale med Gud.

I kristendommen er vi som mennesker aldrig færdige, men kan altid genfødes, moralsk set få nyt liv.

Der er altid mere.

X

Sagt med andre ord, har vi aldrig kun ét liv. For hvis vi moralsk set kun havde ét liv, så sluttede det for disciplene langfredag og for Paulus med forfølgelsen af jøderne.

Hvis donatisterne havde ret, var der ingen kristne eller rene Jesu-disciple efter Langfredag.

Kristendommen giver os altid flere liv, flere moralske liv.

Der er altid mere.

x

”Opfaret til himmels, siddende ved Gud Faders, den Almægtiges, højre hånd”.

Sådan sagde vi sammen i trosbekendelsen for lidt siden, og de ord retter sig til dagen i dag.

For i dag fejrer vi Kristi Himmelfart, en af vore helligdage som dog står lidt i skyggen af de tre store kristne højtider: jul, påske og pinse.

Kr. Himmelfart falder 40 dage efter påskedag, 40 dage efter opstandelsen, 40 dage efter begivenhederne i påsken, der vendte op og ned på alting.

Det er i hvert fald det officielle.

Det er det, vi ved fra Apostlenes gerninger og som vi også hørte i epistlen: "Efter sin lidelse og død trådte Jesus frem for dem med mange beviser på, at han levede, idet han i **fyrre dage** viste sig for dem og talte om Guds rige".

Men det er måske ikke helt rigtigt. Lærde forskere mener, at himmelfarten måske skete allerede på påskedag. Altså lige efter opstandelsen.

De 40 dage har vi kun fra Apostlenes Gerninger.

Matthæus-evangeliet omtaler slet ikke Jesu Himmelfart. I Markus og Lukas er det svært at sige, hvornår det skete, så måske allerede på selve opstandelsesdagen. Kun ved vi, at det er en senere tilføjelse til Markus-evangeliet, så det gør det endnu mindre troværdigt.

Johannes-evangeliet omtaler heller ikke himmelfarten. Der siges det kun fra Jesu egen mund: "Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud". Dog viser han sig for Thomas efter 8 dage.

Så de 40 dage, som vi har lært fra barnsben, har faktisk ikke ret meget belæg i Ny Testamente.

Men det gør heller ikke så meget.

40 dage, 8 dage eller påskedag. Det er for os i dag ligegyldigt.

Vi prædiker Jesu opstandelse fra de døde, og at Jesus derefter tager hjem til sin far i himlen.

Og det giver mening.

x

I dag slutter de fyrre dage, eller hvor lang tid det nu var.

Og Jesus fik gjort det, han skulle.

Hans mission var lykkedes, fuldendt, *accomplished*.

For Jesus formåede efter Opstandelsen påskesøndag at sætte så dybe indtryk på sine nærmeste, at de vovede alt i deres liv for at viderebringe budskabet.

For efter Himmelfarten gik disciplene ud i verden og forkyndte budskabet om Jesus Kristus. At Gud havde vist sig, at verden ikke mere var den samme, men at Gud havde vist sig for menneskene i personen Jesus Kristus.

x

Vi glemmer ofte i dag, at den kristne kirke blev grundlagt af svigtere og forrædere. Først disciplene der ikke ville kendes ved Jesus da det virkelig gjaldt på langfredag. Og senere også af apostle som Paulus, der begyndte med energisk at forfølge de kristne og så vendte 180 grader på sin hest på vej til Damaskus.

Vi må vi aldrig glemme, at vores kristne kirke står på rødder af mennesker, som også svigtede afgørende engang.

Og derfor var budskabet om tilgivelse og syndernes forladelse meget akut og relevant for dem. De vidste, hvad det ville sige at svigte.

Det er måske kun den der har behov for omvendelse, dén der i sind og sjæl og handling har prøvet at være på en forkert bane, der kan rette op, sone, og komme til tro, til værdig tro, altså tro-værdighed?

x

Og nu i dag, 40 dage efter, forlader Jesus jorden, ikke ved at dø som et menneske og blive lagt i en grav, men – som vi sammen sagde i trosbekendelsen – ”ved at fare op til himmels og sidde ved den almægtige Gud Faders højre hånd.”

Derefter var det op til disciplene at fuldføre værket.

X

Hvorfor skulle Jesus forsvinde, gå bort?

Kristendommen var jo aldrig blevet en verdensreligion, hvis Jesus var blevet 70 år og med langt skæg sad i templet i Jerusalem som leder af en stor sekt. Og disciplene som en slags kardinaler vimsende omkring ham. Så var Jesus-kristendommen kun blevet en lokal sekt og sikkert dødet ud efter et par generationer.

Derfor måtte Jesus forlade jorden, for at disciplene, VI, fik frie hænder til at fuldføre projektet

x

Og vi er i samme situation, vi i dag, som disciplene på denne dag. De skulle begynde i Jerusalem. Vi er spredt over den ganske jord, men kan begynde med os selv.

Nu er det op til os at føre værket videre, bringe Jesu ord ud i verden, og ind i os selv.

X

Derfor er Kr. Himmelfart så meningsfuld, her slipper Jesus menneskene, både med et ansvar og et budskab, og så må vi, rene eller urene, i hans ånd og vilje leve videre på jord og udbrede evangeliet om syndernes forladelse til hele skabningen.

AMEN